

A MOZART-KŐ

Van X. községben a park közvetlen
közelében egy nagy kő. És rajta
a bevésés, az írás: *W. A. MOZART*.
Emlékszem, revelációként hatott,
amikor a kövön ezeket a nyomtatott betűket
felfedeztem – és szinte áhítattal néztem aztán a követ latyakos,
esős időkben, mielőtt betértem volna az iskolába (*tani-*
tani),
mint hideg izzadság, sírás folyt végig
rajta a novemberi idő, vagy az izzó kora nyári napban haza-
felé menet, visszafordultam mindig –

ott álltak szürkén a szinte ceruzavastagságú hegek, szellős
betűívek...

Csak hát a hívek! Azokat nem láttam, nem voltak soha sehol...
Ezért is tűnt úgy mindig, mintha ufók hullatták volna ide
valahonnan
a kótyagos űrből ezt a meteoritdarabot, vagy (amikor egyszer
az ujjbegyeimmal, mint vak
ember tapogattam rajongva végig a nevet) éreztem:
mintha egy elkeseredett rab
karcolta, körmölte, kaparta volna bele végső, maradék erőivel –
hogyan kijuthasson (ha másként nem...) *így* a kicsinyesség
s a félelem levegőtlen, fojtó, buta börtönéből –
innen...

PONTATLAN ELVARRÁSOK, SZABÓDÁSOK

Szabó Lőrinc emlékére

Bárcsak beszélhetnék így! De – *sajna* – már nem lehet.
Ezért – jobb híján – ó, fájdalom, kapargatom csak, piszkálgatom
(hátha meglenne titka, nyitja stb.)
s nézem reménytelenül,
már-már irigykedve ezeket a nagy felületeket,
hogya a nyelv érzelmesen mit elvitt,
s ezeket az arányosan aránytalan ritmusszerkezeteket,
hogya ezekkel együtt, hogya elért a nyelv a világban,
s fordítva, minden hogya mennyire olajozottan perdült szét, szaladt
egybe!

Ahogyan még *szabad volt, dobolt, dobogott!*
Fényt ivott, erdőt és mezőt hordott magában... Át-
hajlott (kedve szerint, bárhol...), vitt szívveket, szerelmeket,
földet, fát, fűvet, s más életpartokat –
s a kezemben (fülemben...)

porlik szét mind ez, ha felnézek,
miként egy molyette, de szép szöveddarab.

Bárcsak muzsikálhatna így örökre a szöveg!

(
)

De közben valami *felsőzíni verstejszín* lemaradt vagy elakadt,
s nekem e ritmusban már semmit sem szabad.

S ha szabad, hát fals, mutáló, öreg altesti hang az: hasbeszéd.

Kitapinthatóan hull a nyelv is szertesét,
s hiába éled ugyanúgy (ugyanúgy?!) az élet életét,
valami a te nyelvedre levakarhatatlanul feltapadt.

Nem beszélhetsz kétszer ugyanúgy versben, testben –
csak ami túlélt, szól, a többi: törékeny, elhalt...

Ceruzáddal elpiszmogsz éjszakáig. Mindent kiemelniél végül...

S tartanád, *hogya* –

BORDAL, SZÍVTERASZ

mindig van az a hang
ő jön, *rugódzik, sugdos:*
nincs neked semmid
nincs neked senkid –

és csillagok ragyognak
és ragyognak
éji égi testek, csillagmilliárdok

– *mekkora Fényamőba tejeli fényét ott!*

a siklódi tető ében
gerince is megvan
a lélegzet is megvan
gerincem is
megvan a szívhang is
van borom is

és valóban:
ez a tiszta égbolt itt
ha fejemre
reménytelenül pulzál
nincs nekem, nem maradt
immár
csupán a fenti
lassan
senki földim